

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 66.

Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366677344.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

»Din Tvillingbroder var jeg« - svarede Skikkelsen og forsvandt. »Nei nu bliver det alt for galt - sagde Arnold - tør et lumpent Fantasiebillede, som jeg selv har skabt, et usselt Skyggeværk uden Kjød og Blod, saa fripostig fordriste sig til at paastaae, han er i Familie med mig, det maatte jeg dog selv vide bedre. Men Gud give, det var min Petter eller endogsaa min Tvillingbroder - vedblev han noget ængstelig - saa var det dog ikke mig selv - og en Tvillingbroder har jeg dog virkelig havt engang, det har jeg selv engang hørt af min Amme; men dermed er jeg lige klog, og veed ligesaa lidt hvem han er, som hvem jeg er.« Nu var han ved Enden af Gangen og stødte paa en Dør, som ikke var lukket i Laas; han aabnede den og traadte ind i en stor lys Sal, hvor der paa Vægene hang en lang Række Billeder af fyrstelige Personer. Det var lutter kronede Hoveder og næsten Alle havde de deres Dronninger ved Siden; Somme havde endogsaa flere. Den, som var yderst i Rækken, hang imellem to deilige Qvinder, hvoraf kun den paa høire Side bar en Krone, men den paa venstre Side havde to smaa Drengbørn paa sit Skjød, der lignede hinanden som to Draaber Vand; men Moderen syntes med en frygtsom Mine at ville tilhylle Børnene for Dronningens Øine, og Arnold saae nu i Baggrunden af Malenet en dunkel Skikkelse, med en Dolk i den eene Haand og en Maske i den anden, og paa Masken syntes han med Forundring at gjenkjende den skjønne Cordulas Ansigt. - Hvorledes, tænkte han, hører dette Billedgallerie maaskee med til mit Eventyr? -Nu faldt hans Blik paa den modsatte Væg, og der saae han virkelig den skjønne Cordulas Billede; men med et Slør for Ansigtet, hvorigjennem han dog tydelig kunde gjenkjende de saa inderlig elskede Træk; ved hendes Side hang et andet endnu mere tilsløret Billede; men hvori han syntes at kunne skimte Grundtrækkene af sit eget Aasyn. Idetsamme sprang Døren op og Floristan traadte ind. »Følg med mig - sagde Pagen - og du kan reddes endnu; seer du ikke hvor Dæmonen truer dig selv i Moders Skjød? om et Øieblik er hun her og vil blænde dig med den fortryllende Maske. Forlang ikke at vide meer, men følg mig!«